

Sygn. akt II Ka 419/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r.

sprawy **R. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 21/13

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. orzeczoną wobec oskarżonego R. K. karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześć) miesięcy;
2. uchyla zawarte w pkt 3 wyroku orzeczenie o wymierzeniu wobec oskarżonego na podstawie art. 71 §1 kk kary grzywny;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 419/13

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że w dniu 26 grudnia 2012 roku w miejscowości S., gm. P. powiatu (...), w województwie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: I próba – 0,74 mg/l oraz II próba – 0,72 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) nie stosując

się przy tym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie sygn. akt II K 609/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013r. oskarżonego R. K. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat; na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył R. K. grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 190 zł kosztów postępowania, w pozostałej części zwolnił go od wydatków w sprawie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: Prokurator Rejonowy w Garwolinie oraz oskarżony R. K..

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i 438 pkt 1 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 71 § 1 kk poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu, polegające na wymierzeniu na jego podstawie grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka w sytuacji, gdy oskarżonemu została wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, w związku z czym wymierzenie grzywny na zasadzie art. 71 § 1 kk nie było możliwe, gdyż przepis ten stwarza podstawę do wymierzenia grzywny jedynie w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z jego treści pkt 3, dotyczącego orzeczenia wobec oskarżonego na zasadzie art. 71 § 1 kk grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Oskarżony R. K. w swojej osobistej apelacji zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Wyrokowi zarzucił rażąco surowość orzeczonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności poprzez niezasadne niezastosowanie instytucji zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności przy zaistnieniu szczególnych względów.

Podnosząc ten zarzut oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie kary pozbawienia wolności i wymierzenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 4 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadna jest apelacja wniesiona przez prokuratora. Na uwzględnienie nie zasługiwała natomiast apelacja złożona przez oskarżonego. Sąd odwoławczy uznał jednak, iż orzeczona wobec R. K. bezwzględna kara roku pozbawienia wolności jest rażąco surowa i należy obniżyć jej wymiar w postępowaniu odwoławczym.

W ocenie Sądu II instancji stwierdzić należy, iż oskarżony dopuszczając się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu w sposób oczywisty i niewątpliwie znaczący naruszył porządek prawny, nie mniej jednak okoliczność ta, nie może jeszcze przesądzać o konieczności orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności w takim wymiarze, w jakim orzekł ją Sąd I instancji. W świetle okoliczności sprawy, trafnie wskazanych przez Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wystarczające będzie wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednakże bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co postuluje oskarżony w osobiście wniesionym środku zaskarżenia. Należy bowiem zauważyć, że przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że oskarżony jest osobą młodą, jednakże jego dotychczasowy sposób życia, a w szczególności wielokrotne wchodzenie w konflikt z prawem (k.17) wskazuje, iż jest on sprawcą na tyle zdemoralizowanym, że orzeczenie

wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odniosłoby zamierzonych celów resocjalizacyjnych. Istotny dla oceny jego prognozy kryminologicznej pozostaje przede wszystkim fakt, iż jest to piąte skazanie oskarżonego za występki, w tym trzecie za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Dotychczas orzekane kary grzywny oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie odnosiły zamierzonych rezultatów, bowiem ponownie oskarżony wszedł w konflikt z prawem. Poza tym z okoliczności przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie czynu wynika, że prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości miało miejsce w godzinach popołudniowych w Święta Bożego Narodzenia, kiedy to panuje na drogach wzmożony ruch. Ponadto oskarżony zarzucanego mu w niniejszej sprawie czynu dopuścił się w okresie obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie wydany w sprawie II K 609/10), a stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiło aż 0,74 mg/l. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, brak było podstaw do zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Zasadą jest zatem, iż wobec sprawcy wskazanego występkę orzeka się karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny, natomiast jeżeli sąd uzna, iż sprawca zasługuje na wymierzenie mu najsurowszej z przewidzianych kar, na przykład z uwagi na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, ale zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna oraz inne okoliczności, które powodują, że mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem, wówczas możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności istnieje. W niniejszej sprawie Sąd orzekający nie dostrzegł przesłanek do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i swoje stanowisko w tym zakresie zaprezentował w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie można zgodzić się z oskarżonym, iż niedostatecznie Sąd rozważył okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że wymierzając R. K. bezwzględną karę pozbawienia wolności kierował się dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 kk, a w szczególności faktem uprzedniej karalności. Zasadnie podniósł, iż wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, wyrażający się w umyślnym działaniu i w zamiarze bezpośrednim oraz w stworzeniu realnego niebezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu drogowego. Sąd I instancji nie dostrzegł przesłanek do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności i uznał, że tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności może spełnić swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że Sąd I instancji w sposób wyczerpujący rozważył okoliczności podmiotowe i przedmiotowe mające wpływ na rodzaj orzeczonej wobec R. K. kary i swoje stanowisko w tym zakresie należy uzasadnić. Znajduje ono pełną akceptację Sądu II instancji.

Sąd orzekający prawidłowo zatem uznał, że w niniejszej sprawie tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności osiągnie cele wychowawcze wobec oskarżonego. Wbrew jego twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu pisemnej skargi, taką szczególną okolicznością, o której mowa w art. 69 § 4 kk nie jest ani wiek sprawcy (26 lat), ani też zerwanie przez niego kontaktów z nieodpowiednim towarzystwem, czy też podjęcie pracy i zamiar zawarcia związku małżeńskiego. Natomiast komplikacje życiowe spowodowane koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym są wyłącznie naturalną konsekwencją popełnienia przypisanego mu występkę i dotychczasowego sposobu życia, a szczególnie uprzedniej wielokrotnej karalności. Opisana w apelacji osobistej oskarżonego jego sytuacja, jak również взгляд na prymat kar wolnościowych nad bezwzględnymi, nie dają podstawy do przyjęcia raz jeszcze wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Ponadto w świetle powyższych okoliczności należy uznać, że oskarżony jest przestępcą na tyle zdemoralizowanym, iż zachodzi wobec niego konieczność izolowania go od społeczeństwa. W ocenie Sądu Okręgowego w zaistniałej sytuacji wystarczającym będzie jednak orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy. Obniżona do tego wymiaru kara jawi się jako sprawiedliwa, właściwa w odniesieniu do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości występkę przypisanego R. K.. Taka kara winna uzmysłwić mu w sposób dostateczny, iż ponownie wejście w konflikt z prawem, a w szczególności prowadzenie pojazdu mechanicznego, czy też chociażby roweru, w stanie nietrzeźwości, spowoduje odpowiedzialność karną za popełnione przestępstwo. Konsekwencją powyższej decyzji była konieczność zmiany wyroku poprzez obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy i uchylenie orzeczenia o wymierzeniu wobec oskarżonego kary

grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk. Rację ma bowiem prokurator podnosząc w apelacji, że niedopuszczalne jest orzeczenie na podstawie wskazanego przepisu kary grzywny w sytuacji, gdy orzeczona została wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.